

vistnok følge, at det i Almindelighed er Eieren alene, hvem denne Skatteberegning kan komme tilgode. Smidlertid er der visse andre Forhold, som i Lovgivningen ganske sættes lige med Eiendomsforholdet, nægter Vedkommende kun er Brugere. Saaledes er i Forordningen om Amtstueoppebørslerne Beneficiarer, Ibeicommissarier, Usufructuarier ganske slaaede sammen med Eiere, og der kan vist ikke være nogen Tvivl om, at de betragtes som Eiere. Hvad derimod Fæstere angaaer, troer jeg, at det, naar man vil være nøierrægnende, er vanskeligt at sige, at det efter Lovgivningen paahviler dem at betale Skatterne. I Christian den 6tes Lov, som dog i alt Væsentligt er Grundlaget for Fæsternes Forhold, vil man ikke finde nogen udtrykkelig Bestemmelse om, at de som Fæstere ere pligtige til at svare Skat, og maaskee kunde der efter de Forhold, som da bestode, ikke dengang godt være Tale om et saadant Skatteforhold til Staten. Derimod følger det af Lovens Bestemmelser, at Fæsternes ved Contract kunne tilpligtes at betale Skatterne, og saaledes er vistnok ogsaa Stillingen; det berøer ikke paa Lovgivningen, men paa Contract, om Fæstere skal betale Skatterne eller ikke. Der er kun een Lov, nemlig Skatteforordningen af 15de April 1818, som siger, at, naar Contracten ikke bestemmer Andet, skal Fæstere betale de og de Skatter, og Eieren en vis Andeel af Skatterne, men det forekommer mig, at, om man ogsaa seer bort fra dette, er Fæsternes Stilling dog virkelig saa eiendommelig, at der er overmaade Meget, som taler for i Virkeligheden at betragte ham som Skatteyder. Der er vist ingen Tvivl om, at Sædvanen efterhaanden har medført, at Fæstere er skattepligtige, ja vel endogsaa betaler den hele Skat, saaledes, at man skal have ondt ved at finde nogen Fæster, hvem Contracten fritager for at svare Skat eller saamegen Skat, som Lovgivningen bestemmer. Dernæst ere disse Ydelser af Fæstere i mange Henseender slaaede lige sammen med Ydelser af Eiere. Godseieren har Udpantningsret hos Fæstere for disse Skatter, en Rettighed, der neppe burde have været ham tillagt, naar ikke det hele Forhold, og navnlig ogsaa Skatteydernes til Eiere i høi Grad

interesserede det Offentlige. Jeg skal derfor for mit Vedkommende være meget tilbøielig til at erkende, at en Fæster, der betaler Skat, ogsaa bør nyde de Rettigheder, som følge med en saadan Skatteydelse, og fremdeles, at lige med dem bør sættes de Forpagtere efter lange Contracter, som omhandles i Forordningen af 15de Juni 1792. Jeg troer saaledes, det vil være meget rigtigere ligefrem at nævne Livsfæstere og Forpagtere i Henshold til Bestemmelserne i Forordningen af 15de Juni 1792 som Vælgere end at henseende Forholdet til Lovgivningen, hvorved man meget let kan komme til at give en tvivlsom Bestemmelse, idet jeg, som sagt, ikke troer, at man af Lovgivningen kan udlede, at Fæstere ere skattepligtige; man maa lægge deres Contract ved Siden af for at se, om de ere skattepligtige eller ikke. Jeg maa forøvrigt beklage, at jeg ikke ved den senere Behandling af denne Sag har været opmærksom paa, at denne Bestemmelse dog ikke ret passer ind i de øvrige Bestemmelser i Valgloven. Det vil nemlig sees, at de Vælgere, der skulle komme i Betragtning paa Grund af deres Skatteydelse, idetmindste med Hensyn til Landet opføres paa Lister, afsatte paa Amtstuerne; men disse vide ikke den mindste Bested med, hvad en Fæster er lægger i Skat, eller hvorvidt han overhovedet svarer Skat eller ikke. Det er en Sag mellem ham og Godseieren, og man mangler derfor en Bestemmelse for dette Tilfælde om, hvorledes man skal komme til Kundskab om, hvilke Fæstere, Forpagtere eller andre Brugere end de, med hvem Amtstuerne ligefrem have at gjøre, der skulle være Vælgere. Man finder vel nok ud deraf, idet det paa et andet Sted i Valgloven er bestemt, at, naar Noget vil sammenlægge sine Skatteydelse for Eiendomme under forskjellige Kredse, skal han selv betimeligt gjøre Anmeldelse om de Skatter, han har hørt paa et andet Sted end det, hvor Listen forfattes, og noget Rignende maa altsaa her skee. Den Fæster, der vil komme i Betragtning, maa selv betimeligt gjøre Anmeldelse om sine Skatteydelse til den, der forfatter Listen, og oplyse, at han virkelig er i det Tilfælde at være Skatteyder, men det havde dog vist været i sin gode Orden, om der her i Loven fandtes